చంద్రుళ్ళో కుందేలు

- మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

జరిగిన కథ - మేఘనందన, సునీల స్కూలుకెళ్ళే రోజుల నుంచీ ప్రాణస్నేహితురాళ్ళు. అమెరికాలో ఉంటున్న మేఘ మూడేళ్ళ తర్వాత సెలవలకని ఇండియాకి బయలుదేరుతూ నీలూతో వీలైనంత ఎక్కువ సమయం గడపాలనే ఉద్దేశ్యంతో నేరుగా తన దగ్గరికే ప్రయాణమవుతుంది.

ఆలోచనలు మనసుని ఎంతగా ఉసిగొలిపి గతకాలపు పంజరంలోనే బంధించాలని చూసినా, రెక్కలిచ్చి ఏవో ఊహాలోకాల విహారానికి తీసుకెళ్ళినా, కాలాధిదేవత ఠంచనుగా మళ్ళీ మనని తీసుకొచ్చి వర్తమానపు ఒడిలో దిగబెట్టేస్తుంది.

అమెరికా నుంచి బయలుదేరిన మేఘనందన ముందుగా అనుకున్న సమయానికన్నా ఓ రెండు గంటలు ఆలస్యంగా విమానం దిగింది.

తన ప్రియసఖిని ఎప్పుడెప్పుడు చూస్తానా అన్న ఆరాటానికి, విమానం ఆలస్యం అయిందన్న అసహనం తోడై ఉక్కిరిబిక్కిరైపోతూ క్షణమొక ఘడియలా భారంగా గడుస్తుంటే ఎయిర్పోర్ట్ లో మేఘ రాకకై ఎదురు చూస్తూ కూర్చుంది సునీల.

చివరికి ఎదురుచూపులు ఫలించి స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ కలుసుకున్నారు. మూడేళ్ళ తర్వాత ఒకరి కళ్ళ ముందు ఒకరు కనపడగానే ఇద్దరూ ఉద్వేగానికి లోనయ్యారు. చిన్నపిల్లల్లాగా వాళ్ళిద్దరూ కేరింతలు కొడుతూ గంతులు వేస్తుంటే పక్కనే ఉన్న నీలూ డ్రైవరు అశోక్ వాళ్ళ సంబరానికి ఏమాత్రం భంగం కలిగించకుండా నిశబ్దంగా నీలూ చేతిలోంచి లగేజ్ ట్రాలీ అందుకున్నాడు.

నీలూ, మేఘ ఇద్దరూ స్కూలుకి వెళ్ళే పిల్లల్లాగా చుట్టుపక్కల పరిసరాలని మర్చిపోయి ఒకరి చేతులొకరు పట్టుకుని బిగ్గరగా మాట్లాడుకుంటూ, నవ్వుకుంటూ నడుస్తున్నారు. అశోక్ సామాన్లన్నీ కారులో సర్దేసి శరత్ కి ఫోను చేసి చెప్పాక కారు ఎయిర్పోర్ట్ నుంచి ఇంటికి బయలుదేరింది.

“సరే గానీ, నువ్వొక్కదానివే వచ్చావేంటీ ఎయిర్పోర్టుకి. పూజని కూడా వెంట తీసుకొస్తావనుకున్నా” అడిగింది మేఘ.

“నేనూ తీసుకొద్దామనే అనుకున్నాను గానీ ఒకవేళ నీ ఫ్లైట్ డిలే అయ్యి ఎయిర్ పోర్టులో ఎక్కువసేపు ఉండాల్సి వస్తే దాని అల్లరికి ఈ ఎయిర్ పోర్టు వాళ్ళు భరించలేక నన్ను కూడా గెంటేస్తారేమో అని భయపడి ఇంట్లో వాళ్ళ నాన్నకి అప్పజెప్పేసి వచ్చాను. పైగా రేపు స్కూల్ కూడా ఉంది. మనం ఇంటికెళ్ళేసరికి తొమ్మిదవుతుందేమో.. అంతేనా అశోక్?” మేఘకి సమాధానం చెప్తూనే అశోక్ ని అడిగింది నీలూ.

“ట్రాఫిక్ మరీ ఎక్కువ లేకపోతే తొమ్మిదీ తొమ్మిదింపావు కల్లా వెళ్ళగలం. అయినా ఇందాక మీ ఫ్రెండుని చూడగానే నువ్వు వేసిన గంతులతో పోలిస్తే పూజ అల్లరి ఏపాటిదిలే వదినా..” ఆట పట్టించాడు అశోక్.

నీలూ కూడా నవ్వేసి “సారీ అశోక్.. మేఘని చూసిన సంబరంలో నిన్ను పరిచయం చెయ్యడం కూడా మర్చిపోయాను. ఇదిగో చూసావుగా.. తనే నేనెప్పుడూ చెప్తుండే మేఘ. మేఘా.. అశోక్ ది కూడా శరత్ వాళ్ళ ఊరే. ఒకే వీధిలో ఇళ్ళు . చిన్నప్పుడు ఇద్దరూ ఒకే స్కూల్లో చదువుకున్నారు. ఏడేళ్ళ క్రితం ఈ కారు కొన్న దగ్గర్నుంచీ విజయవాడలోనే ఉంటూ దీని బాధ్యతతో పాటు, ఆఫీసు పనుల్లో కూడా శరత్ కి చేదోడుగా ఉంటున్నాడు. సొంత అన్నదమ్ములు కాకపోయినా అంతే ఆప్యాయంగా ఉంటారిద్దరూ..” ఇద్దర్నీ ఒకరికొకరికి పరిచయం చేసింది.

“వదిన అలా అందంగా చెప్తుంది గానీ నిజం చెప్పాలంటే నేను పదోతరగతి ఫెయిలై పనీ పాటా లేకుండా ఊర్లో గాలికి తిరుగుతున్నానని శరతన్న నన్ను విజయవాడ తీసుకొచ్చి డ్రైవింగ్ నేర్పించి ఉద్యోగం ఇచ్చాడు. మామూలు డ్రైవరులా కాకుండా సొంత తమ్ముడిలా చూసుకునే మాట మాత్రం నిజమండీ. మీరు వస్తున్నారని తెలిసిన దగ్గర్నుంచీ మా వదిన సంతోషాన్ని పట్టలేకపోతున్నాం. ఇక్కడ మీరున్నన్ని రోజులూ తనే పని చెప్పినా ఏ మాత్రం ఆలస్యం లేకుండా వెంటనే జరిగిపోవాలని శరతన్నకి వార్నింగ్ ఇచ్చేసింది. మీరు మళ్ళీ ఊరెళ్ళేదాకా నేను ఆఫీసు వైపు వెళ్ళకుండా పూర్తిగా మీతోనే ఉండి మీకు అవసరమైనవన్నీ చూడాలని శరతన్న నన్ను పురమాయించాడు. ఇవాళ ఉదయం నుంచీ ఎయిర్పోర్టులో సరిగ్గా టైముకి ఉండాలని నాకు డజను సార్లు ఫోన్లు చేసి గుర్తు చేసింది. ఇప్పటిదాకా మా వదిన ఎవర్నీ ఇంత స్పెషల్ గా చూడలేదండీ. మిమ్మల్ని కలుసుకోవడం చాలా ఆనందంగా ఉంది" మేఘతో చెప్పాడు అశోక్.

“మా నీలమ్మకి నేనంటే చిన్నప్పటి నుంచీ ఇంతే ప్రేమండీ. నా గురించి ఇలాగే అందరి ప్రాణాలు తోడేస్తూ ఉంటుంది. మీరేం భయపడకండి. నేనుండేది నాలుగు రోజులేలే..” అభయమిచ్చింది మేఘ.

“భలేవారే.. వదిన సంబరం చూసాక మీరసలు మా ఊర్లోనే ఉండిపోతే బాగుండనిపిస్తోంది” అన్నాడు అశోక్.

“అదేమన్నా నాలాగా ఉత్తి డిగ్రీ చదివి వంట చేసుకుంటూ ఇంట్లో కూర్చునే రకం అనుకున్నావా ఏంటీ.. అమెరికాలో పేద్ద కంప్యూటర్ ఇంజనీరు! దాన్ని విజయవాడలో ఉండి ఏం చేయమంటావ్?” ఎదురాడింది నీలూ.

“అబ్బా నీలూ.. ఇంక చాల్లేవే నీ బడాయి మరీనూ! ఇదిగో ఇలా ఊరికే నా గురించి గొప్పలు చెప్పి అందరి బుర్రలు తినేసేట్టయితే నేనొప్పుకోనంతే..” మారాం చేస్తున్నట్టు అంది మేఘ.

అందరూ గట్టిగా నవ్వేశారు. ఇద్దరు స్నేహితురాళ్ళకీ కబుర్లలో పడి క్షణాల్లో ఎయిర్పోర్ట్ నుంచి ఇంటిదాకా వచ్చేసినట్టనిపించింది. నీలూ సామానంతా కార్లోంచి దించి రెండో అంతస్థులో ఉన్న నీలూ వాళ్ళ ఫ్లాట్లోకి చేర్చాడు అశోక్.

“తొమ్మిదిన్నరయింది కదా.. నువ్వు కూడా మాతో పాటు భోంచేసి వెళ్ళు” అశోక్ ని అడిగింది నీలూ.

“వద్దులే వదినా.. ఇంటి దగ్గర వసంత ఎదురు చూస్తుంటుంది. శశిగాడు నిద్రపోకుండా కూర్చుంటాడు నేనెళ్ళేదాకా. రేపు ఉదయాన్నే ఎన్నింటికి రమ్మంటావో చెప్పు” అన్నాడతను.

“సరేలే అయితే.. మేఘ చాలా దూరం ప్రయాణం చేసి అలసిపోయి వచ్చింది కదా.. రేపు ఉదయాన్నే బయటికెళ్ళే పని ఉండదులే. నేను ఫోన్ చేసి చెప్తా నీకు” అని నీలూ చెప్పాక అశోక్ వెళ్ళిపోయాడు.

మేఘ ఇంట్లోకి రాగానే సాదరంగా ఆహ్వానించాడు శరత్. పలరింపులు అయ్యాక మేఘ ప్రయాణం ఎలా జరిగిందని అడిగి కనుక్కున్నాడు.

“పూజ ఎక్కడ?” అడిగింది మేఘ.

"ఇంతసేపూ మేలుకునే ఉంది. కథ చెప్పమని గొడవ చేస్తే ఏదో నాకొచ్చినట్టు చెప్పడం మొదలెట్టాను. బోర్ కొట్టిందేమో మరి.. వెంటనే నిద్రపోయింది" నవ్వాడు శరత్.

"ఎక్కడ నిద్రపోతోంది? నేనొకసారి చూస్తాను" అంది మేఘ.

మేఘని పూజ పడుకున్న బెడ్ రూంలోకి తీసుకెళ్ళాడు శరత్.

అప్పుడే కొత్తగా పూలమాల కట్టడం నేర్చుకున్న వారెవరో అల్లిన వంకరటింకర మల్లెచెండులా మంచం మీద మెలికలు తిరిగి పడుకుని ఉన్న పూజ బుగ్గ మెత్తగా గిల్లి "అప్పుడే ఎంత పెద్దదైపోయిందీ.. పోయినసారి నేను ఇండియా వచ్చినప్పటికి ఇంకా బుజ్జిపిల్ల. ఫోటోల్లో కన్నా బయట ఇంకా బాగా తేడా తెలుస్తోంది. ఇలా మంచంలో అడ్డదిడ్డంగా తిరిగెయ్యడం మాత్రం ఖచ్చితంగా మా నీలమ్మ పోలికే కదూ!" అనగానే మేఘ, శరత్ ఇద్దరూ గట్టిగా నవ్వేశారు.

అశోక్ ని పంపించేసి అప్పుడే లోపలికొచ్చిన నీలూ ఎందుకలా నవ్వుతున్నారని అడిగి మేఘ చెప్పింది విన్నాక కాస్త ఉడుక్కుని తనూ వాళ్ళతో పాటు నవ్వేసింది.

"టైము పదవుతోంది కదా మేఘా.. నువ్వు స్నానం చేసొస్తే అన్నాలు తినేసి తొందరగా పడుకోవచ్చు. ఇవాళ్టికి బాగా నిద్రపోయావంటే ప్రయాణ బడలిక తీరిపోతుంది. రేపటి నుంచీ ఎంచక్కా మనం బోల్డు తిరిగెయ్యొచ్చు" అని మేఘని తీసుకెళ్ళి తనుండబోయే గెస్ట్ బెడ్ రూమ్ చూపించింది నీలూ.

తర్వాత ముగ్గురూ కలిసి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ డిన్నర్ చేసారు. భోజనాలయ్యాక స్నేహితురాళ్ళిద్దరినీ పూర్తిగా వాళ్ళదైన లోకంలో వదిలి 'గుడ్ నైట్' చెప్పేసి పడుకోడానికి వెళ్ళిపోయాడు శరత్.

"ఇంకా అంతా కలలా ఉందే మేఘా.. నువ్వూ, నేనూ మా ఇంట్లో ఇలా ఈ సోఫాలో పక్కపక్కనే కూర్చోడం నిజ్జంగా నిజమేనా? రెండ్రోజుల క్రితం నువ్వొస్తావని చెప్పడం, నిజంగా రావడం.. ఏవిటో.. నాకసలు బుర్ర పని చెయ్యడం లేదంటే నమ్ము. ఎన్నాళ్ళయిందే మనిద్దరం ఇంత తీరిగ్గా, స్థిమితంగా కలిసి కూర్చుని.." అంటుంటే నీలూ కళ్ళు కూడా అవునన్నట్టు కన్నీళ్ళతో మాట కలిపాయి.

కళ్ళల్లో ఊరుతున్న కన్నీటి సుడిని నొక్కిపెట్టేసి నీలూ ఒళ్ళో పడుకుని నీలూ బుగ్గలపై జారుతున్న కన్నీటిని తుడుస్తూ "ఊ.. నాక్కూడా కలలానే ఉందింకా. ఎన్నేళ్ళయింది అచ్చంగా మనకంటూ ఇలా కాస్త సమయం చిక్కి! ఎలాగైతేనేం చివరికి అన్నీ సరిగ్గా కుదిరి మనకీ నాలుగు రోజులు దొరికాయి కదా నీలూ.. మనం ఒక్క క్షణం కూడా వృథా చెయ్యకుండా హాయిగా జాలీగా గడిపెయ్యాలి తప్ప ఇలా కన్నీళ్ళు - కర్చీఫులు ప్రోగ్రాం పెట్టకూడదు మరి. సరేనా.." నవ్వించింది మేఘ.

కాసేపటికి నీలూ మాటలకి ఊ కొడుతూనే నిద్రలోకి జారిపోయింది మేఘ. తనని సోఫాలోంచి లేపి బెడ్ రూంలోకి తీసుకెళ్ళి పడుకోబెట్టి తను కూడా వెళ్ళి పడుకుంది నీలూ.

తెల్లారి ఉదయం మేఘ నిద్ర లేచి తన గదిలోంచి బయటకి వచ్చేసరికి నీలూ ఒక్కతే హాల్లో కూర్చుని టీవీ చూస్తోంది. ఇల్లంతా నిశబ్దంగా ఉంది.

"ఏంటీ ఇంట్లో ఎవరూ ఉన్నట్టు లేరు?" అడిగింది మేఘ.

"రోజూ ఉదయం తొమ్మిది కల్లా లంచ్ బాక్సులతో సహా శరత్ ఆఫీసుకి, పూజ స్కూలుకి వెళ్ళిపోతారు. శరత్ వీలుని బట్టి ఒకోరోజు మధ్యాహ్నం భోజనానికి ఇంటికొస్తే, ఒకోరోజు లంచ్ బాక్స్ తీసుకెళతాడు. సాయంకాలం నాలుగింటికల్లా పూజ ఇంటికొస్తుంది. అప్పటిదాకా ఈ ఇల్లంతటికీ నేనొక్కదాన్నే మహారాణిని, దాసీదాన్ని కూడా.." నవ్వింది నీలూ.

మేఘ కూడా నవ్వేసి "నేను మరీ ఒళ్ళు తెలీకుండా నిద్రపోయినట్టున్నా. టైము పది దాటింది కదూ.. సారీ నీలూ.." అంది.

"నీ మొహం.. సారీ ఎందుకే.. ఎక్కువసేపు నిద్రపోయి మంచి పనే చేసావులే. ముందు నీ అలసటంతా పోతే అప్పుడు కులాసాగా ఎన్ని కబుర్లైనా చెప్పుకోవచ్చు. పద పద.. నీకు వేడి వేడిగా పెసరట్టు వేసిస్తా."

"ఓ.. నాకోసమే వెయిటింగ్ అన్నమాట. నువ్వింకా తినలేదా?"

"ఇంతసేపా, నేనెప్పుడో తినేశా! మన లంచ్ కూడా రెడీ అయిపోయింది. అన్నీ నీకిష్టమైనవే చేసాను. తోటకూర వేపుడు, టమాటా చిక్కుడుకాయ కూర, కోడిగుడ్డు పులుసు, గోంగూర పచ్చడి..."

"అమ్మో ఎంత పెద్ద మెనూనో.. ఇంతలోనే ఇవన్నీ చేసేశావా?"

"మరి లేకపోతే అమెరికా స్టైల్లో నిన్ననే చేసి ఫ్రిజ్లో పెట్టినవి అనుకున్నావా? అన్నీ ఇప్పుడే తాజాగా చేశాను. నువ్వు నిద్ర లేచే లోపే వంటపని ముగించేస్తే తర్వాత రోజంతా నీతో కలిసి తీరిగ్గా కూర్చోవచ్చని ఉదయాన్నే అన్నీ పనులు పూర్తి చేసేసాను. అన్నం ఒక్కటీ పెట్టుకుంటే చాలు.." అంటూ పెసరట్టు ప్లేటు తెచ్చి మేఘ చేతికి అందించింది నీలూ.

"అబ్బా.. ఎంత కష్టపడుతున్నావే నీలమ్మా నాకోసం.. చిన్నప్పుడు నేనిష్టంగా తినేవన్నీ నీకింకా ఎంత బాగా గుర్తున్నాయో! నీకో విషయం తెలుసా.. అప్పుడంటే ఇష్టంగా తినేదాన్ని కానీ ఇప్పుడసలు తీరిగ్గా కూర్చుని అట్లు వేసుకునే టైము, తినాలన్న కోరిక రెండూ లేవు."

"రోజూ ఏం తింటున్నావ్ మరి.. అంతా అమెరికా తిండేనా?"

"ఉదయాన్నే సెరెల్స్, ఓట్ మీల్, హోల్ గ్రెయిన్ బ్రెడ్డో హడావుడిగా మింగేసి ఇంట్లోంచి బయటపడిపోడమే. ఇంక లంచ్లో ఏ శాండ్విచ్చో తినడం లేకపోతే ఎక్కువసార్లు కొలీగ్స్ తో కలిసి ఇటాలియన్, థాయ్, చైనీస్ ఇలా ఏదోకటి వెళ్ళిన ప్లేసుని బట్టి తినెయ్యడం. రాత్రికి డిన్నర్ లైట్ ఫుడ్ తినాలంటూ బోయిల్డ్ వెజిటబుల్స్, సాలడ్స్ తో సరిపెట్టెయ్యడం.."

"అయితే తిండి గురించి ఎక్కువ టైం వేస్ట్ చెయ్యరన్నమాట!"

"చాలాసార్లు అది వండుదాం, ఇది తిందాం అని ప్రత్యేక ఆసక్తి కూడా ఉండదులే. హ్మ్.. అయినా ఒక్క తిండి అనేముందిలే.. మనం పెద్దవాళ్ళమయ్యేకొద్దీ చిన్నప్పటిలా చిన్న చిన్న ఆశలు, ఆనందాలు, సంబరాలకి కాలం చెల్లిపోయి ఎంతసేపూ బుర్రంతా గజిబిజిగా నిండిపోయే తీరిక లేని క్షణాలే తప్ప మనసు నిండిపోయే అందమైన క్షణాలే అరుదైపోతున్నాయనిపిస్తోంది" నిట్టూర్చింది మేఘ.

"అయ్యబాబోయ్.. నిన్ను కదిలిస్తే చాలు పెద్ద పెద్ద మాటలు చెప్తావు. నీకీ వయసుకే ఇంత వేదాంతం ఎలా ఎలా అబ్బిందే తల్లీ! అయితే అంతంత కష్టపడి గొప్ప గొప్ప ఉద్యోగాలు చేస్తూ కనీసం నోటికి రుచించే తిండైనా తినడం లేదన్నమాట. ఏంటోనమ్మా మీ అమెరికా జనాలు నాకస్సలు అర్థం కారు. సర్లే మీ ఇంట్లో ఎలా తిన్నా మా ఊర్లో ఉన్న నాల్రోజులు మాత్రం నేను చేసిపెట్టినవన్నీ తినాల్సిందే" తీర్మానించేసింది నీలూ.

"మాకంటే ఎప్పుడూ ఉరుకులు పరుగులు కాబట్టి సులువుగా అయిపోయేదేదో మింగేస్తుంటాం కానీ నువ్వింత బ్రహ్మాండంగా వండి పెడతానంటే తిననని నేనెందుకంటానూ.. బాగా తినేసి నా బరువు పెంచేద్దాంలే" నవ్వింది మేఘ.

"తినేదేదో హాయిగా తినక మళ్ళీ ఈ బరువు భయాలొకటి! ఏమి విజ్ఞానమో, ఏమి నాగరికతో, కడుపు నిండా తినడానికి కూడా వంద ఆలోచనలు!" నిట్టూర్చింది నీలూ.

"అది సరే గానీ నువ్వు వేసిచ్చిన పెసరట్టు తింటుంటే చిన్నప్పుడు మనం సాయంకాలం స్కూలు నుంచి వచ్చాక ఉదయం మిగిలిన కొద్ది పిండితో నానమ్మ వేసిపెట్టే రెండో మూడో పెసరట్లని ఎంత ఇష్టంగా పంచుకు తినేవాళ్ళమో గుర్తొస్తోంది. ఇప్పుడు నాన్నమ్మ ఉండుంటే నా మనవరాలు నా పేరు పెట్టుకున్నందుకు ఇంత రుచిగా వండి పెడుతోందని నిన్ను చూసుకుని మురిసిపోయేది" స్కూలు రోజుల్ని గుర్తు చేసింది మేఘ.

"మురిసిపోవడమేమో కానీ ముందు ఆశ్చర్యపోయేది. అప్పట్లో ఏదన్నా చిన్న చిన్న పనుల్లో సహాయం చెయ్యమంటే నేను మొండికేసేదాన్ని, నువ్వేమో బుద్ధిగా చేసిపెట్టేదానివి. "మేఘమ్మ తల్లీ.. పెద్దయ్యాక రోజూ పదిమందికి నీ చల్లని చేత్తో వండి పెడతావే వరాల తల్లీ.." అంటూ నిన్ను తెగ మెచ్చుకునేది. ఇప్పుడేమో ఇద్దరం వారు వీరు, వీరు వారులా అయిపోయాముగా వంట విషయంలో!" నవ్వింది నీలూ.

"అదే కదా.. నాకసలు తినడానికే బద్ధకమైతే నేనెప్పుడులే అంత వంటగత్తెని అయేది! ఈ జన్మకి కష్టం!" పెదవి విరిచింది మేఘ.

"ఆ మాట మాత్రం నిజం తల్లీ! మనం హాస్టల్లో ఉన్నప్పుడు ఎప్పుడైనా నీకిష్టమైన కూరలు చేసినప్పుడు తప్ప ప్రతిరోజూ సరిగ్గా అన్నం తినేదానివే కాదు. నేనేమో నీ చేత తిండి తినిపించడానికి రోజూ నీ వెంటపడి బతిమాలేదాన్ని. నువ్వు ఉదయాన్నే టిఫిన్ కి రాకుండా పడుకుంటే నేను రూంకి టిఫిన్ తీసుకొచ్చి నిన్ను బలవంతంగా లేపి తినిపించేదాన్ని. అప్పుడు నీ చేత తిండి తినిపించడానికీ, ఇప్పుడు పూజకి అన్నం పెట్టడానికీ పెద్ద తేడా ఏం లేదు. అంత హింసించేదానివి!"

"హిహిహీ.. అయినా నువ్వు మాత్రం అంత కష్టపడటం ఎందుకంట? ఒక రెండ్రోజులు తినకపోయినా వదిలేస్తే నేనే దారిలోకి వచ్చేదాన్నేమో! చూశావా, నువ్వే గారం చేసి ఇలా మొండిదానిలా తయారు చేశావ్ నన్ను" కిలకిలా నవ్వింది మేఘ.

"ఏంటోనే ఆ రోజులన్నీ భలే ఉండేవి. అవన్నీ దాటిపోయి ఎంత దూరం వచ్చేశామో! పూజ కళ్ళ ముందు తిరుగుతుంటే ఒకోసారి ఇంత కాలం ఎప్పుడు గడిచిందీ, ఇంతలోనే నాకో కూతురు కూడా పుట్టుకొచ్చి అది బడికెళ్ళే వయసుకి కూడా వచ్చేసిందని ఎంత విచిత్రంగా అనిపిస్తుంటుందో! అసలు నువ్వొస్తున్నానని చెప్పిన దగ్గర్నుంచీ అప్పటి రోజులన్నీ గిరగిరా కళ్ళ ముందే తిరుగుతున్నాయి మేఘా.. ఎంత తియ్యటి రోజులో కదా అవన్నీ" పరవశంగా చెప్పింది నీలూ.

"ఊ ఊ.. ఇలా నీతో కలిసి ఆ తియ్యటి గతాన్ని తవ్వుకుంటూ ఆనాటి జ్ఞాపకాల్లో విహరించాలనే కదా నేను రెక్కలు కట్టుకు ఎగిరొచ్చాను" నవ్వింది మేఘ.

మేఘ టిఫిను తినడం అయిపోయాక నీలూని పక్కన కూర్చోబెట్టుకుని తన సూటుకేసు తెరిచి అమెరికా నుంచి నీలూ, శరత్ ల కోసం తెచ్చిన కానుకలు, పూజ కోసం తెచ్చిన చాక్లెట్స్, బొమ్మలూ అన్నీ బయటపెట్టింది.

"నువ్వు బొమ్మలు, చాక్లెట్స్ చాలా తెచ్చావు. వీటిల్లో కొన్ని అశోక్ కొడుకు శశికి ఇద్దాం మేఘా.. వాడికి రెండున్నరేళ్ళే గానీ మహా గడుగ్గాయి" అంది నీలూ.

"అలాగే ఇవ్వు.. నీ ఇష్టం.." అని చెప్పి వాటన్నీటినీ పొందిగ్గా సర్దుతూ కూర్చుంది మేఘ.

"మేఘా.. నీకు గుర్తుందా.. మనం మొదటిసారి హాస్టలుకి వెళ్ళేటప్పుడు ఇలాగే పెట్టెలు ముందేసుకుని బట్టల దగ్గర్నుంచీ బ్రష్షు, సబ్బుల దాకా ఎలా సర్దుకున్నామో?" గుర్తు చేసింది నీలూ.

"ఓ.. గుర్తు లేకేం.. నువ్వేమో మీ నాన్నమ్మ పాత ట్రంకు పెట్టె, నేనేమో మా నాన్న కొనిచ్చిన సరికొత్త ట్రంకుపెట్టె ముందేసుకుని మహదానందంగా సర్దుకుంటుంటే మనల్ని చూసి అందరూ తెగ ఆశ్చర్యపోయారుగా!" చెప్పింది మేఘ.

"ఆశ్చర్యపోరూ మరి! మొదటిసారి ఇల్లు విడిచి హాస్టలుకి వెళుతున్నామన్న బెంగ ఇసుమంతైనా లేకుండా అంత హుషారుగా పెట్టెలు సర్దుకుంటుంటే!"

"స్కూల్లోలాగే మళ్ళీ ఇద్దరం కలిసి ఒకే కాలేజీలో చదువుకోవచ్చన్న ఆనందం కొద్దీ పెట్టెలు సర్దుకునేదాకా బానే సంబరపడ్డాం కానీ తీరా మనిద్దర్నీ తీసుకొచ్చి విజయవాడ హాస్టల్లో చేర్చి అమ్మా, నాన్నా వాళ్ళు వెళ్ళిపోయేప్పుడు మాత్రం ఇద్దరం బేర్ మని ఏడ్చేశాం."

"ఊ.. అప్పుడు ఒకరికొకరు తోడుగా ఉండి బాగా చదువుకోండి, ప్రతీవారం ఉత్తరాలు రాయండని చెప్పి ఒక పెద్ద ఇన్లాండ్ లెటర్స్ కట్ట చేతికిచ్చి, రెండు నెలలకొకసారి వచ్చి మనల్ని చూస్తామని ధైర్యం చెప్పారు."

"మొదటిసారి ఇల్లు వదిలి బయట ఉండటం ఆ వయసుకి చాలా కష్టం అనిపిస్తుంది కదా నీలూ.." భారంగా అంది మేఘ.

"నిజమే.. ఇప్పుడంటే అన్నీటికీ అలవాటు పడిపోయాం గానీ అప్పుడెంత అమాయకంగా ఉండేవాళ్ళమో. హాస్టల్లో నీకూ, నాకూ, రేవతికి కలిపి ఒక రూమ్ ఇచ్చినప్పుడు అదేమో విజయవాడలోనే పుట్టి పెరిగి, వాళ్ళిల్లు విజయవాడలోనే ఉండి కూడా హాస్టల్లో చేరిందని చెప్తే ఎంత ఆశ్చర్యపోయామో!" బదులిచ్చింది నీలూ.

"హే.. రేవతిని భలే గుర్తు చేశావ్ నీలూ! అప్పుడు మనం పిచ్చి మొహాలం కాబట్టి అర్థం చేసుకోలేకపోయాం కానీ ఉన్న ఊర్లోనే హాస్టల్లో చేర్చారంటే పాపం వాళ్ళింట్లో వాళ్ళు అప్పటికే దానితో ఎంత హింసపడ్డారో!" గట్టిగా నవ్వింది మేఘ.

"అన్నట్టు నీకీ విషయం చెప్పడం మర్చిపోయా! నాలుగు నెలల క్రితం ఒకరోజు బీసెంట్ రోడ్లో షాపింగుకి వెళ్ళినప్పుడు రేవతి కనిపించింది.."

నీలూని మధ్యలోనే ఆపి "నిజమా! రేవతి విజయవాడలోనే ఉందా అయితే?" ఆసక్తిగా అడిగింది మేఘ.

"నన్ను పూర్తిగా చెప్పనివ్వు మరి! మనిషి అప్పటి కన్నా మోడరన్ గా, ఇంకాస్త పుష్టిగా తయారైంది. అసలు నేను గుర్తే పట్టలేదు. అదే నన్ను గుర్తుపట్టి నా దగ్గరకొచ్చి పలకరించింది. పెళ్ళైపోయిందట. చెన్నైలో ఉంటున్నారట. ఏదో ఫంక్షన్ కోసమని విజయవాడ వచ్చిందట. ఎవరో పెద్దవాళ్ళతో కలిసి షాపింగ్ కి వచ్చింది. హడావుడిగా ఒక నిమిషం మాట్లాడేసి తన ఫోన్ నంబర్ ఇచ్చి తప్పకుండా కాల్ చెయ్యమని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది. కానీ రేవతిలో అప్పటికీ ఇప్పటికీ పెద్ద మార్పేం లేదనిపించింది. మా ఆయన కూడా మా డాడీ లాగానే బ్యాంక్ మేనేజరే కాదు పరమ స్ట్రిక్ట్ కూడా అని చెప్పి పకపకా నవ్వింది" వివరంగా చెప్పింది నీలూ.

"భలే! వాళ్ళాయన స్ట్రిక్ట్ అయితే ఏమిటటా, దీన్ని ఆపడం వాళ్ళ నాన్న తరమే కాలేదు. ఇంక అతనేం చెయ్యగలడులే, పూర్ ఫెలో! ఇంతకీ నువ్వు మళ్ళీ రేవతికి ఫోన్ చేశావా?"

"ఒకసారి ట్రై చేస్తే ఆన్సర్ చెయ్యలేదు. తనే వెనక్కి చేస్తుందిలే అనుకున్నా కానీ చెయ్యలేదు. నేను కూడా మళ్ళీ ప్రయత్నించలేదు" అంది నీలూ.

"నేను వెళ్ళేలోపు మనిద్దరం కలిసి సరదాగా ఒకసారి రేవతికి ఫోన్ చేసి అది చెప్పే చిత్రవిచిత్రమైన కథలు విందాం నీలూ.." సరదాపడింది మేఘ.

“అలాగేలే.. అగ్నికి ఆజ్యం తోడైనట్టు ఈ రేవతికి తోడు ఆ రజని ఒకర్తి దొరికింది మన ప్రాణానికి. రజనిది మన పక్క రూమ్ అయినా ఎప్పుడూ మన రూములోనే తిష్ట వేసేది. అన్నయ్యేమో రజనితో స్నేహంగా ఉండమని చెప్పాడు కాబట్టి మనం ఏమీ అనలేని పరిస్థితి! ఇద్దరికిద్దరూ మన బుర్ర తినేసేవారు బాబోయ్!” అంది నీలూ.

“రజని ఇప్పుడు ఎక్కడుంది? నీతో కాంటాక్ట్ లోనే ఉందా?” అని అడుగుతుంటే మేఘ మొహంలో నవ్వు మాయమైంది.

“రెండేళ్ళ క్రితం పెళ్ళి చేసుకుని సింగపూర్ వెళ్ళిపోయినప్పటినించీ దాని హింస పూర్తిగా తప్పిపోయింది నాకు. ఇండియాలో ఉన్నంతవరకూ ఒక గోల కాదు దానితో. ఇక్కడున్నప్పుడు నీ గురించి ఎంత అడిగినా నేనేమీ చెప్పేదాన్ని కాదు. నీకసలు రజని ప్రస్తావన తెస్తే ఇష్టం ఉండదని తెలుసు కానీ ఈ రోజేదో పాత రోజులన్నీ తలచుకుంటూ గబుక్కున దాన్ని కూడా గుర్తు చేసాను. సారీ మేఘా..” నొచ్చుకుంది నీలూ.

“పర్లేదులే నీలూ.. నువ్వు చెప్పకపోయినా నేనైనా అడిగేదాన్ని. ఒకసారి గతం గుర్తు చేసుకుందాం అనుకున్నాక అన్నీ నచ్చేవే కాదుగా, కొన్ని గిచ్చేవి కూడా గుర్తొస్తాయి. తప్పదు మరి!” గమ్మత్తుగా కళ్ళు చికిలిస్తూ నవ్వింది మేఘ.

“మాటల్లో పడి టైము చూసుకోలేదు. రెండవుతోంది. పద పద మనం అన్నం తింటూ మాట్లాడుకుందాం” మేఘని అక్కడి నుంచి లేపింది నీలూ.

అన్నం తింటూ ఆ మాటా ఈ మాటా మాట్లాడుకుంటూ ఉన్నట్టుండి ఏదో గుర్తొచ్చిన నీలూ “మేఘా.. అన్నం తినగానే నీకొకటి చూపిస్తాను. నువ్వు భలే థ్రిల్లయిపోతావు చూడు” అని ఊరించింది.

“అబ్బా.. అంత ఊదరగొట్టేస్తున్నావ్, ఏం అద్భుతం చూపిస్తావే తల్లీ.. కొంపదీసి మీ బాల్కనీలోంచి గలగలా పారే కృష్ణవేణి కనిపిస్తుందా ఏవిటీ?” నవ్వింది మేఘ.

భోజనాలు పూర్తయ్యీ అవగానే పదపదమని తొందరపెడుతూ మేఘ గదిలో వెనకవైపున్న తలుపు తీసి రెండో అంతస్థులో ఉన్న బాల్కనీలో నుంచి కిందకి చూపించింది నీలూ. అక్కడ కనిపించిన దృశ్యం చూసి మేఘ నిజంగానే ఆశ్చర్యపోయింది.

అక్కడ విశాలమైన స్థలంలో ఒక పక్కగా రెండు పొడవాటి రేకుల షెడ్లు ఉన్నాయి. అవి మినహాయిస్తే మిగిలిన చోటంతా నాపరాళ్ళు పరిచారు. వాటి మీద వరసగా లైనుల్లో కుర్చీలు వేసుకుని, కుర్చీ చేతుల మీదుగా పెద్ద అట్టలు పెట్టుకుని, వాటి మీద పుస్తకాలు ముందేసుకుని చదువుకుంటూ పదహారు, పదిహేడేళ్ళ వయసున్న అమ్మాయిలు కనిపిస్తున్నారు.

నిశ్శబ్దంగా చదువుకుంటున్న ఆ ఆడపిల్లల మధ్య దాదాపు పాతికేళ్ళ వయసున్న ఆడవాళ్ళు ముగ్గురు పహారా కాస్తున్నట్టు అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు. అదొక ఇంటర్మీడియట్ కాలేజీకి సంబంధించిన హాస్టల్ అని మేఘకి అర్థం కావడానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు.

“అప్పుడప్పుడూ కాసేపు ఇక్కడికొచ్చి ఈ పిల్లలని గమనిస్తూ ఉంటాను. వీళ్ళని చూసినప్పుడల్లా మన జ్ఞాపకాలన్నీ మళ్ళీ మళ్ళీ గుర్తొస్తూ ఉంటాయి” అని నీలూ చెప్తోంటే ఇంకా సంభ్రమంలోంచి తేరుకోని మేఘ అటువైపే చూస్తూ ఉండిపోయింది.

“అదిగో అక్కడ ఆ మూలన చూడు. రేకుల షెడ్డు ముందు వరసగా ఎర్రటి మట్టికుండల్లో మంచినీళ్ళు పెట్టారు. ఆ ముగ్గురు అమ్మాయిఅమ్మాయిలూ మంచినీళ్ళు తాగడానికి వచ్చి కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు” ఇంకో వైపుకి చూపించింది నీలూ.

"నిజంగా చాలా వింతగా ఉంది నీలూ! మన ఇంటర్ చదువులు అయిపోయి పదేళ్ళ పైనే అయింది. కానీ ఇప్పటికీ ఇంటర్ కాలేజీలు, హాస్టళ్ళు ఏ మార్పూ లేనట్టు అచ్చం అప్పటిలానే ఉన్నాయేంటి? కనీసం కుండల్లో మంచినీళ్ళు పెట్టడం కూడా మారలేదా?" ఆశ్చర్యపోయింది మేఘ.

"ఆ అమ్మాయిని చూడు. చన్నీళ్ళు మొహం మీద చల్లుకుంటోంది. నిద్రొస్తుందేమో పాపం!" అంది నీలూ.

"మనం కూడా రాత్రిపూట పదకొండింటి దాకా స్టడీ అవర్స్ ఉంటే మధ్యలోనే తెగ నిద్రొచ్చేసి ఆ మత్తు వదిలించుకోడానికి కుండల్లోని చల్లటి నీళ్ళతో కళ్ళు తడుపుకునేవాళ్ళం. ఏదో పెద్ద ఐఏఎస్ పరీక్షలకి ప్రిపేర్ అయ్యేవాళ్ళలాగా తెగ కష్టపడిపోయేవాళ్ళంలే.." గట్టిగా నవ్వింది మేఘ.

"అదేంటే అలా అంటావు.. అప్పటికీ ఇప్పటికీ ఆంధ్రదేశంలో ఐఏఎస్ కన్నా అతి ముఖ్యమైన పరీక్ష ఎంసెట్ ఎంట్రన్సే! నిద్రని తప్పించుకోడానికి పుస్తకం చేత పట్టుకుని అటూ ఇటూ తిరుగుతూ చదివేవాళ్ళం. రేవతి మాత్రం నడుస్తూ కూడా నిద్రపోయేది. అదింకా నయంలే, రజని అయితే నిద్ర రాకుండా ఉండాలంటే కళ్ళ కింద జండూ బామ్ రాసుకోవాలని చెప్పేది. రాకాసి మొహంది.. నిజంగానే అలా చేసేది" పడీ పడీ నవ్వింది నీలూ.

"ఇంతకీ ఇది కాలేజా, హాస్టలా నీలూ?" అడిగింది మేఘ.

"ఇంటర్ పిల్లల కాలేజీకీ, హాస్టలుకీ ఏం తేడా ఏడుస్తుందిలే! ఈ షెడ్లు క్లాసు రూమ్స్, ఆరుబయటేమో స్టడీ అవర్స్. ఈ స్థలాన్ని ఆనుకుని ఆ మూడంతస్థుల అపార్ట్మెంట్ ఉంది చూడు. అది హాస్టలు. అదిగో అక్కడ అటూ ఇటూ తిరగడానికి వీలుగా లోపల నుంచే చిన్న దారి కూడా ఉంది. చుట్టూ ఎత్తైన ప్రహరీ, గేటు దగ్గర వాచ్ మెన్ ని చూసావు కదా! ఇంకంతే, రెండేళ్ళ పాటు వీళ్ళకి బాహ్యప్రపంచంతో సంబంధం లేకుండా ఈ జైల్లోనే కూర్చుని చదివీ చదివీ భావి భారత డాక్టర్లూ, ఇంజనీర్లూ అయిపోవలసిందే!" అన్నీ చూపిస్తూ వివరంగా చెప్పింది నీలూ.

"హ్మ్.. వీళ్ళ పరిస్థితి చూస్తే అప్పటి మన హాస్టలే నయం అనిపిస్తుందిగా! ఆ అపార్ట్మెంట్ బాల్కనీలకి మొత్తం ఇనుప కచ్చడాలు పెట్టి ఆ సందుల్లోంచి కూడా బయటికి చూడకూడదనేమో ప్లాస్టిక్ రేకులతో మూసేసారు. వాళ్ళ గదుల్లోకి సరైన గాలి, వెలుతురైనా వస్తాయంటావా?" జాలిపడింది మేఘ.

"ఇంటర్మీడియెట్ కాలేజీలంటే అంతే మరి! జైళ్ళలానే ఉంటాయి. పాపం అనిపిస్తుంటుంది వాళ్ళని చూస్తే!" నిట్టూర్చింది నీలూ.

"అప్పటి మన క్యాంపస్లు, హాస్టల్సు కూడా ఏమీ మారకుండా ఇప్పటికీ అలాగే ఉన్నాయంటావా నీలూ?" ఏటో ఆలోచిస్తూ అడిగింది మేఘ.

"ఓ.. బ్రహ్మాండంగా ఉన్నాయి. తాడిగడపలోని మన క్యాంపస్ ఇప్పటికీ అమ్మాయిల మెయిన్ క్యాంపస్ లానే ఉంటోంది. ఏడాదేడాదికీ స్టూడెంట్స్ కూడా వేలల్లో పెరుగుతూ పోతున్నారు కాబట్టి ఇంకా బోల్డన్ని కొత్త క్యాంపస్లు తెరుస్తూనే ఉన్నారు. పైగా అప్పటికీ ఇప్పటికీ ఆంధ్రదేశంలో అత్యధికంగా డాక్టర్లనీ, ఇంజనీర్లనీ తయారు చేసిన ఘనత వారిదేనని ఇప్పటికీ మన కాలేజ్ పేరు పేపర్లలో, టీవీల్లో మారుమోగిపోతూనే ఉంటుంది" చెప్పింది నీలూ.

"నువ్వెప్పుడైనా మళ్ళీ మన క్యాంపస్ కి వెళ్ళి చూశావా నీలూ?" కుతూహలంగా అడిగింది మేఘ.

"అక్కడికి ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదు కానీ మన కాలేజీ వాళ్ళదే పడమటలంకలో ఒక క్యాంపస్ ఉంది. మా ఆడపడుచు వాళ్ళమ్మాయి విజితని మెడిసిన్ ఇంటెన్సివ్ కోచింగ్ కోసం అక్కడే చేర్పించాం. అక్కడికి వెళ్ళాను ఒక రెండు సార్లు. వాళ్ళది హైటెక్ హాస్టలులే! ఇలా మంచినీళ్ళ కుండలూ అవీ ఉండవు అక్కడ!"

"అంటే? మంచి సౌకర్యాలతో హాయిగా ఉంటుందా?"

"హాస్టలుకి ఏసీ ఉంటుంది. ఏసీ జైలు, ఫ్రిజ్ వాటరు, ఇంకొంచెం ఎక్కువ రుద్దుడు, తేడా అంతవరకే! ఇనుప కచ్చడాలు, చీకటి గదులు అదంతా మామూలే! లోపల ఎలా ఉందో చూద్దామన్నా మనల్ని పిల్లల గదుల దాకా వెళ్ళనివ్వరు. అదే ప్రత్యేకత!" చెప్పింది నీలూ.

"లోపల చూసొచ్చి వాళ్ళని ఏ రకంగానూ నిలదీయకూడదని ముందుజాగ్రత్త కాబోలు!" అంది మేఘ.

"ఇందాక మనం చదువుకున్నప్పటి రోజులకీ ఇప్పటికీ ఏమీ మారలేదా అని అడిగావుగా.. ఫీజుల విషయంలో చాలా మారింది. విజితకి ఏడాదికి మొత్తం కాలేజీకి, హాస్టలుకి కలిపి ఫీజు రెండున్నర లక్షలు. అప్పట్లో మనం పాతిక వేలు కడితే ఇప్పుడది వేలల్లోంచి లక్షల్లోకి ఎగబాకింది. పిల్లలని చదివించడం అంటే లక్షల్లో పని ఇప్పుడంతా!" నీరసంగా చెప్పింది నీలూ.

"వినడానికే భయంగా ఉన్నాయి ఈ విషయాలు. ఈ లెక్కన మనం ఇంటర్ చదివేశాం హమ్మయ్యా అని గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకోవాలన్నమాట!" నవ్వింది మేఘ.

కాసేపటి తర్వాత బాల్కనీలోంచి లోపలకి వెళ్ళి స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ కలిసి ఎప్పటెప్పటివో పాత ఫొటోలు, పూజ చిన్నప్పటి ఫోటోలు అన్నీ ముందేసుకుని చూస్తూ కూర్చున్నారు.

సమయం సాయంత్రం నాలుగవుతుండగా "కనకదుర్గ గుడికి వెళ్ళి వద్దామా మేఘా?" అడిగింది నీలూ.

"ఎప్పుడు వెళదాం?" అంది మేఘ.

"మనం చీకటి పడకముందే వెళితే కాసేపు ప్రకాశం బ్యారేజీ మీద నించుని కృష్ణమ్మని చూసి ఆ తర్వాత ఇంద్రకీలాద్రిపైకి వెళ్ళి అమ్మవారి దర్శనం చేసుకుని రావొచ్చు. ఎలాగూ పూజ స్కూలు నుంచి వచ్చే వేళయింది. నువ్వు కూడా రెడీ అయిపో. నేను వెళ్ళి అయిదింటికల్లా రమ్మని అశోక్ కి ఫోన్ చేసి చెప్తాను" అని మేఘని గదిలో వదిలి వెళ్ళింది నీలూ.

మళ్ళీ ఒకసారి బాల్కనీలోకి వెళ్ళి కాలేజీ వైపు చూసింది మేఘ. గ్రౌండ్ అంతా ఖాళీ కుర్చీలు ఉన్నాయి. బహుశా టీ టైమేమో, పిల్లలందరూ హాస్టల్లోకి వెళ్ళినట్టున్నారు. ఆ కాలేజీ వాతావరణాన్ని చూస్తూ ఉంటే పదేళ్ళ నాటి జ్ఞాపకాల దొంతరలన్నీ కదిలి ఆనాటి స్నేహాలు గుర్తొస్తున్నాయి మేఘకి.

కొన్ని స్నేహాలు..

గులాబీల్లా అందంగా కనిపిస్తూనే ముల్లులా గుచ్చి గాయం చేసిపోతాయి.

ఇంకొన్ని సిరిమల్లెల్లా బహుసున్నితమై క్షణాల్లో వడలి చేజారిపోతాయి.

మరి కొన్ని పారిజాతాల్లా విరిసీ విరియగానే వెలుతురు సోకి నేలరాలిపోతాయి.

కొన్ని మాత్రం మొగలిపూవులా పాతబడినకొద్దీ తియ్యటి పరిమళాన్ని పంచుతాయి.

చేదైనా తీపైనా గతించిన స్నేహాలు, అవి పంచిన మధుర క్షణాలు అమరమై నిలిచిపోతాయి!

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com